

Arrest

nr. 202 269 van 12 april 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE WOLF
Berckmansstraat 104
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 24 januari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 december 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. DE WOLF en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Koerd, geboren in Kermanshah. U verklaarde dat uw echte naam Zarifa N. (...) is. U bent Iraans staatsburger. U vroeg een eerste maal asiel aan in België onder de naam 'Shamsi N. (...)' op 6 november 2013. In het kader van uw asielaanvraag werd door DVZ op 15 december 2003 een beslissing tot technische weigering genomen (bijlage 26bis), aangezien u geen gevolg had gegeven aan een oproeping en hiervoor geen geldige reden had gegeven. U tekende geen beroep aan tegen deze beslissing. Op 3 mei 2004 vroeg u een tweede maal asiel aan bij de Belgische autoriteiten, ditmaal onder de naam 'Shirin N. (...)'. Deze asielaanvraag werd door DVZ op 17 juni 2004 onontvankelijk verklaard (bijlage 26quater), omdat bleek dat u voordien reeds in het Groothertogdom Luxemburg een asielaanvraag had ingediend en dat bijgevolg de Luxemburgse autoriteiten verantwoordelijk waren voor de behandeling van uw asielaanvraag. Op 28 december 2004

diende u een derde asielaanvraag in in België, dewelke omwille van dezelfde reden op 10 maart 2005 onontvankelijk werd verklaard (bijlage 26quater). U verliet België niet en zwierf sinds uw laatste asielaanvraag in 2005 rond, u leefde op straat en slaagde er enkel met de steun van andere Koerden in om te overleven. Op 24 april 2017 vroeg u voor de vierde maal asiel aan in België. U verklaarde aanhanger van het Yarsanisme (Ahle Haqq) te zijn. In Iran zou u slechts in beperkte mate scholing hebben genoten, aangezien u na een tweetal jaren diende te stoppen omwille van economische redenen, omdat u er als Koerd niet goed werd behandeld en omdat u zich niet kon verzoenen met de Islamitische kledingvereisten. U trouwde in 1980 met N.R. (...). Uw echtgenoot en bepaalde leden van uw familie waren actief voor de KDPI ('Kurdistan Democratic Party of Iran'). Uw echtgenoot nam onder meer deel aan de gewapende strijd tegen Iran, en verbleef in dit kader een tijdlang in de kampen in Iraaks Koerdistan. Zelf ontwikkelde u geen politieke activiteiten. Begin jaren 2000 werd u 's nachts thuis gearresteerd door de Iraanse autoriteiten ('Bassidj'). U werd ervan beschuldigd opposant te zijn en antiregime activiteiten te hebben ontwikkeld. Uw kledij, schmink en nagellak waren evenmin in overeenstemming met de Islamitische voorschriften. U werd geblinddoekt en geboeid weggevoerd, samen met uw kinderen, die vervolgens in een aparte instelling werden opgesloten. Op dezelfde dag werd ook uw echtgenoot aangehouden omwille van zijn politieke activiteiten. Er werden volgens u documenten en flyers van de KDPI bij jullie thuis gevonden. Uw echtgenoot werd naar een ander gebouw gebracht, en u heeft sindsdien geen nieuws meer van hem gekregen. U weet niet of uw echtgenoot veroordeeld werd en u weet evenmin of hij nog in leven is. Zelf werd u veroordeeld door de islamitische rechtbank van Kermanshah, gedurende een jaar opgesloten in de gevangenis van Dizla Abad en vervolgens voorwaardelijk vrijgelaten. Na twee à drie maanden in vrijheid werd u echter opnieuw gearresteerd en opnieuw veroordeeld tot een jaar gevangenisstraf. In totaal bracht u drie jaar door in de gevangenis, waarbij u tevens 90 zweepslagen kreeg toegediend en in het gezicht werd geslagen. Na uw laatste vrijlating uit de gevangenis verkocht u uw woning en trok u via Irak en Turkije naar Europa. Ook uw kinderen verlieten Iran. U verbleef gedurende een maand bij kennissen in respectievelijk Suleimaniya en Erbil, Irak. U had voor het laatst contact met uw kinderen in Turkije. Bij terugkeer naar Iran vreest u geëxecuteerd te worden omdat u weigert de Islamitische voorschriften na te leven en omdat u het Ahl-e Haqq geloof aanhangt.

Ter staving van uw huidige asielaanvraag legde u een A-4 blad met notities over het Ahl-e Haqq geloof, en een medisch verslag (d.d. 01/12/2017) van dr. psychiater S.D. (...) van de Kliniek Sint-Jan, waarin wordt gesteld dat u aan PTSD lijdt en waarin een gepaste behandeling wordt voorgeschreven, neer.

B. Motivering

Na onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Het CGVS wijst er vooreerst op dat de identiteit, herkomst, en nationaliteit de kernelementen uitmaken in een asielprocedure. Het is immers binnen het kader van deze fundamentele gegevens dat een asielrelaas op zijn intrinsieke merites kan beoordeeld worden. Het komt dan ook aan de asielzoeker toe om aan het Commissariaatgeneraal de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, of in het geval van een staatloze, uw land van gewoonlijk verblijf, uw landen en plaatsen van eerder verblijf, uw reisroute en reisdocumenten.

Het CGVS erkent dat de juridische en materiële situatie van een asielzoeker het echter moeilijk kan maken om een sluitend bewijs van de voorgehouden identiteit en nationaliteit voor te leggen. Desgevallend moet de asielzoeker dan zijn identiteit en nationaliteit(en) aantonen op basis van zijn verklaringen, eventueel door andere stukken die die aanwijzingen van zijn nationaliteit(en) en herkomst zijn. Het komt het CGVS dan ook toe te beoordelen of uit uw verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat u uw identiteit en nationaliteit(en) voldoende aantoont. In casu dient echter vastgesteld te worden dat u het Commissariaat-generaal niet toelaat een correct zicht te krijgen op deze kernelementen en dus op uw eventuele nood aan bescherming. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS I, p. 2; CGVS II p. 2), blijkt immers uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken evenwel duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Zo dient te worden vastgesteld dat u uw identiteit en nationaliteit niet aannemelijk heeft gemaakt. U legde in het kader van uw huidige asielaanvraag immers geen enkel begin van bewijs ter staving van uw identiteit en nationaliteit neer (CGVS I, 3de AA 'Shirin N. (...)', p. 4 en 12; CGVS II 3de AA 'Shirin N. (...)', p. 3). Bovendien blijkt uit uw administratieve dossier dat u jarenlang – en dit niet alleen doorheen uw asielaanvragen in België, maar ook doorheen diverse andere procedures, verklaringen of asielaanvragen elders in Europa – andere identiteit-, nationaliteit- en persoonsgegevens hanteerde. Bij uw eerste asielaanvraag in België op 6 november 2003 zei u 'Shamsi N. (...)' te heten, Iraans

staatsburger te zijn en in 1955 in Kermanshah te zijn geboren (verklaring DVZ, 1ste AA 'Shamsi N. (...)'). Op 3 mei 2004 vroeg u een tweede maal asiel aan bij de Belgische autoriteiten, ditmaal onder de naam 'Shirin N. (...)', geboren in 1967 in Kermanshah, met Iraans staatsburgerschap (verklaring DVZ, 1ste AA 'Shirin N. (...)', vragen 1, 2, 4, 5 en 6). U verklaarde toen het jaar voordien in België een asielaanvraag te hebben ingediend onder de naam 'Daulat N. (...)', waarvan echter geen spoor werd teruggevonden (verklaring DVZ, 1ste AA 'Shirin N. (...)', vragen 3 en 16). In het kader van uw huidige asielaanvraag anno 2017 verklaarde u 'Zarifa N. (...)' te heten, 37 jaar oud en van Koerdische origine te zijn, in Kermanshah geboren te zijn en het Iraanse staatsburgerschap te hebben. Geconfronteerd met de veelheid aan identiteitsgegevens, stelde u uitdrukkelijk dat de naam Shirin verkeerd was en dat u altijd gezegd had dat u Zarifa heette, dat dit zeker en vast fout genoteerd is geweest of dat men uw taal niet begrepen had (CGVS I, 3de AA 'Shirin N. (...)', p. 3-4). Aan een dergelijke uitleg kan – in het licht van uw overige verklaringen m.b.t. uw identiteit, nationaliteit en persoonsgegevens – echter geen enkel geloof worden gehecht. Zo stelde u in het kader van uw huidige asielaanvraag in België dat u drie kinderen had genaamd Fatima, Zahraa en Shahpour, met wie u reeds jarenlang geen contacten meer onderhoudt (CGVS I, 3de AA 'Shirin N. (...)', p. 6-7). U stelde dat u in het verleden getrouwd was geweest met een zekere 'N.R. (...)' (CGVS I, 3de AA 'Shirin N. (...)', p. 5). U verklaarde eveneens dat u één zus Robabeh en één broer Sharif had (CGVS I, 3de AA 'Shirin N. (...)', p. 8). In het kader van uw tweede asielaanvraag in België verklaarde u dat u drie kinderen had die respectievelijk Maryam, Shahnaz en Shahpour heetten, dat u één zus 'Robabeh' en twee broers 'Sharif' en 'Madjid' had, en dat u in Iran getrouwd was geweest met 'M.N. (...)' (verklaring DVZ, 1ste AA 'Shirin N. (...)', vragen 13, 14 en 32). Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen over de respectievelijke identiteiten van uw kinderen, uw echtgenoot en uw familieleden, herhaalde u telkens uw laatste verklaringen en stelde u dat u dit stevast op deze manier had gezegd (CGVS I, 3de AA 'Shirin N. (...)', p. 6, 7 en 8).

Daarnaast verklaarde u in het kader van uw huidige asielaanvraag dat u nooit elders in Europa asiel had aangevraagd en dat u België sinds 2005 niet meer had verlaten en hier had rondgezworven (CGVS I, 3de AA 'Shirin N. (...)', p. 13-14). Nochtans blijkt uit uw administratief dossier dat u sindsdien talloze malen met de asiel- en immigratie-instanties van verschillende Europese landen in contact bent gekomen, waarbij u telkenmale andere identiteitsgegevens hanteerde. Zo vroeg u op 23 april 2004 een eerste maal asiel aan in Luxemburg onder de naam 'Shamsi R.-N. (...)', geboren in 1957 in Kermanshah, Iran (zie administratief dossier document nr. 9, 'Fiche des données personnelles' van het 'Ministère de la Justice – Bureau d'accueil des demandeurs d'asile', d.d. 23.04.2004). Na verificatie door middel van een telefonisch contact door de Luxemburgse politie met uw zoon 'S.R. (...)' bleek dat u 'Daulat N. (...)' heette, dat uw zoon Shapur zich in Duitsland in een asielprocedure bevond en uw dochter Marjar in Zwitserland in een asielprocedure, en dat u zich zes maanden voordien eveneens in Zwitserland bevond (zie administratief dossier document nr. 8, 'Rapport no. 15/1202/04/AR van de Police Grand-Ducale – Service de police judiciaire – Section Police des Etrangers et des Jeux, d.d. 23.04.2004). Omwille van het feit dat u Luxemburg had verlaten en ondertussen reeds gekend was onder een andere identiteit bij de Oostenrijkse en Belgische autoriteiten, werd uw asielaanvraag in Luxemburg op 14 juli 2004 onontvankelijk verklaard. Bij de Oostenrijkse autoriteiten staat u bekend als 'Feresteh H. (...)' of 'Frasta H. (...)', geboren op 1 januari 1968 in Shahabadgharb, Iran. U verklaarde toen dat uw ouders respectievelijk 'Mohamad H. (...)' en 'Nasrin B. (...)' heetten (zie administratief dossier document nr. 7, Bundesasylamt, 'Standard form for requests for taking back', d.d. 7.07.2004). Bij de Duitse autoriteiten staat u onder niet minder dan 27 aliasen bekend, waaronder als 'Derifa N.G.A. (...)', geboren op 8 maart 1959 in Erbil, Irak en in het bezit van de Iraakse nationaliteit, als 'Dawlat B. (...)', geboren op 1 januari 1954 in Kermanshah, Iran en in het bezit van de Iraanse nationaliteit, en als 'Menur M.M. (...)', geboren op 1 januari 1938 in Serendij, Iran (zie administratief dossier documenten nr. 1, 4 en 6, Bundesamt f. danerk ausl. Fluecht, 'Einheitliches formular für wiederaufnahmegesuche', d.d. 19.07.2004; Bundespolizeiinspektion Kiel, 'Ersuchen um Einleitung Konsultationsverfahren nach Dublin II, d.d. 2.03.2009; brief van het Bundesamt für Migration und Flüchtlinge aan het Ministère de la Justice – Service des Etrangers, Luxembourg, d.d. 14.01.2013). Voor de Franse autoriteiten bent u dan weer 'Mahsele S.S.F. (...)', geboren op 30 september 1957 in Hamedan, Iran en in het bezit van de Iraanse nationaliteit. Uw vader en moeder heetten respectievelijk 'Asghar A. (...)' en 'Toba B. (...)', en u was getrouwd met een zekere 'Mirza S.S. (...)' met wie u drie kinderen genaamd Fatemeh, Zahra en Hosin had (zie administratief dossier document nr. 5, 'Préfecture de Police Paris – Centre de réception des demandeurs d'asile, d.d. 10.11.2004). Bij de Deense autoriteiten staat u gekend als 'Shams A. (...)', geboren op 13 juni 1977 en in het bezit van de Iraanse nationaliteit (zie administratief dossier document nr. 2, Dublinet DK, 'Standard form for requests for taking back', d.d. 12.08.2011). Voor de Noorse autoriteiten bent u dan weer 'Shanaz G.G. (...)', geboren op 24 juli 1972 in Sanandaj, Iran en in het bezit van de Iraanse nationaliteit (zie administratief dossier document nr. 3, Norwegian Directorate of Immigration, 'Standard form for requests for taking back', d.d. 03.03.2011).

Uit het geheel van bovenstaande elementen blijkt dat u de Belgische (en andere Europese) asielinstanties herhaaldelijk op intentionele wijze heeft misleid, waardoor er niet het minste geloof meer kan gehecht worden aan uw verklaringen betreffende uw identiteit en nationaliteit. Een dergelijke handelswijze getuigt bovendien geenszins van een daadwerkelijke vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Van een asielzoeker mag immers ten allen tijde en redelijkerwijs worden verwacht dat hij zijn asielmotieven zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland correct inlicht over zijn identiteit, nationaliteit, herkomst en vluchtmotieven. Het feit dat u uw identiteit en nationaliteit helemaal niet aantoon, is daarenboven een element dat van die aard is dat het voor mij onmogelijk maakt om een geloofwaardig zicht te krijgen op uw werkelijke achtergrond of reële situatie (betreffende de redenen waarom u uw land verlaten hebt, uw eventuele relaties met de autoriteiten van uw land van herkomst, het eventueel risico van vervolging, ...).

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard om bovenstaande appreciatie te kunnen wijzigen. De door u neergelegde notities i.v.m. het Ahl-e Haqq geloof, werden op uw eigen vraag opgesteld door een Koerd die u in Brussel had leren kennen, maar geven verder geen inzicht in uw identiteit en nationaliteit. Uit het medische verslag (d.d. 01/12/2017) van dr. psychiater S.D. (...) van de Kliniek Sint-Jan blijkt dat u in staat bent om een coherent discours te voeren en dat u niet aan waanvoorstellingen of hallucinaties lijdt. De vaststelling dat u aan PTSD lijdt, hetgeen door het CGVS op zich niet betwist wordt, doet hier geen afbreuk aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekster beroept zich in wat zich aandient als een enig middel op de schending van:

*"- artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM) ;
- artikel 1 A van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 ;
- artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie ;
- art. 48/4 van de wet van 15 december 1980 ;
- art. 48/6 van de wet van 15 december 1980 ;
- artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (gebrek in de motivering) ;
- artikel 26 van het Koninklijk Besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ;
- het algemeen beginsel van voorzichtigheid ;
- het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen)."*

Verzoekster wijst inzake haar leeftijd, haar achtergrond en haar identiteit op haar ongeletterde profiel en haar analfabetisme. Zij wijt de verwarring inzake haar leeftijd hieraan en doet gelden dat hiermee rekening moet worden gehouden bij de appreciatie.

Verzoekster bevestigt dat Shirin N. haar werkelijke naam is. Tevens wijst zij op de aangevoerde feiten. Verzoekster was zodanig geobsedeerd door het idee dat het Iraanse regime haar zou kunnen terugvinden dat zij haar identiteit wijzigde in de hoop om verstoep en onvindbaar te blijven. Daarom diende zij in België initieel een verzoek om internationale bescherming in onder een andere naam. Verzoekster benadrukt dat haar naam in alle medische attesten die in huidige procedure worden neergelegd dezelfde is. Verzoekster stelt dat zij de laatste dertien jaar eenduidig bleef over haar identiteit. Verzoekster geeft aan dat zij meerdere incidenten met de tolk meldde. In vorige verzoeken om internationale bescherming werd haar Iraanse nationaliteit verder nooit betwijfeld. Verzoekster presenteerde zich steeds als Iraans staatsburger. Verder beschreef zij gedetailleerd hoe een Iraanse identiteitskaart eruit ziet.

Verzoekster vervolgt:

"De CGVS erkent dat de juridische en materiële situatie van een asielzoeker maakt dat deze laatste het moeilijk kan hebben om documenten te verzamelen om zijn identiteit te bewijzen. Tegenpartij geeft dus

toe dat documenten in sommige gevallen niet het enige bewijsmiddel kunnen zijn, ook de verklaringen van de asielzoeker worden in acht genomen.

in huidig geval is verzoekster met weinig documenten vertrokken uit Iran en heeft zij het merendeel onderweg verloren. Het feit dat zij meer dan tien jaar op straat leefde en het feit dat zij in zoveel verschillende landen is gestopt vooraleer in België aan te komen, zijn inderdaad omstandigheden die de bewaring van documenten vermoedelijk.

Daarnaast komt erbij dat verzoekster ernstige psychiatrische problemen heeft. Dit blijkt uit de twee documenten die in huidig beroep worden neergelegd als bewijs van een psychiatrische opvolging binnen het ziekenhuis.

Eén van de dokters suggereert een zwaar PTSD-syndroom, die hoogstwaarschijnlijk aan de detentie en de foltering ligt.

Dit attest werd tijdens het verhoor van verzoekster neergelegd. Tegenpartij had dus kennis van dit element alvorens de beslissing moest genomen worden.

Uit bestreden beslissing blijkt echter niet dat de psychiatrische moeilijkheden van verzoekster in beschouwing werden genomen.

Dit is opmerkelijk aangezien deze moeilijkheden waarschijnlijk helpen begrijpen waarom verzoekster haar identiteit wanhopig tracht te verbergen en volledig verward overkomt in haar verklaringen.

Men dient daarnaast bij te voegen dat verzoekster ook fysieke klachten vertoont, ten gevolge van de mishandelingen in Iran :

(...)"

Verzoekster verwijst naar en citeert uit haar eerder afgelegde verklaringen. Haar gezondheid, zowel fysiek als mentaal, is voor haar een belangrijk gegeven.

"Het is duidelijk dat verzoekster nooit aangepaste zorgen kreeg voor haar fysieke problemen, ten gevolge van de folteringen die zij heeft ondergaan in Iran.

Verder dient te worden bijgevoegd dat verzoekster jaren op straat heeft geleefd zonder onderdak en dat zij heeft jaren geleden ook enige tijd in een gesloten centrum doorgebracht. Deze levensomstandigheden hebben haar uiterst verzwakt en .

Tenslotte kreeg verzoekster geen enkele hulp bij het voorbereiden van haar asielaanvraag :

(...)

Tegenpartij heeft verzoekster tweemaal ondervraagd tijdens verscheidene uren en had tijdens deze uren eenvoudig kunnen constateren dat verzoekster niet in staat was om eenduidige en duidelijke verklaringen af te leggen.

Zij manifesteert inderdaad een volledig gebrek aan vertrouwen ten opzichte van elke buitenstaander, alsook haar advocaat.

Waar tegenpartij opmerkt dat een soortgelijk gedrag geenszins duidt op een vrees van vervolging, gaat zij volledig de mist in aangezien dit gedrag precies coherent is met een verregaande angst om teruggevonden te worden door de eigen autoriteiten die hebben gefolterd en ongegrond hebben gedetineerd. Dit gedrag wijst op traumatiserende belevenissen die zwaar doorwegen op de mentale gezondheid.

Tegenpartij heeft zich beperkt tot objectieve constataties omtrent de verschillende identiteiten van verzoekster en concludeert tot een twijfel rond de identiteit en nationaliteit van verzoekster, bepalend dat dergelijke twijfel haar belet om een verdere analyse te vergen.

Echter, er dient te worden opgemerkt dat aangezien de verschillende weergegeven identiteiten duidelijk rechtstreeks in relatie staat met de belevenissen van verzoekster, diende tegenpartij op zijn minst de geloofwaardigheid van die belevenissen na te gaan door voldoende vragen te stellen en te letten op de coherentie van het relaas omtrent wat er gebeurde in Iran.

Dit werd niet gedaan. Op die manier schendt tegenpartij haar onderzoeksplicht."

Tijdens het tweede gehoor bij het CGVS werd volgens verzoekster snel duidelijk dat zij het moeilijk had, vooral met het aanpassen aan het leven in een opvangcentrum in België. Verzoekster herinnert er andermaal aan dat haar gezondheidstoestand een impact kan hebben op haar verklaringen en op de omstandigheden van het gehoor. Verzoekster wijst op een aantal arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. "Men heeft aangetoond met behulp van twee attesten dat verzoekster opgevolgd wordt in een psychiatrische dienst. Haar belevenissen in haar".

Verzoekster ontkent dat uit het medische attest kan worden afgeleid dat zij een coherent relaas kan afleggen en dat zij niet aan hallucinaties lijdt. Indien zij een coherent relaas kan afleggen, begrijpt verzoekster niet dat haar niet meer vragen werden gesteld over haar vrees voor vervolging in Iran. Ten tweede staat er niet dat zij niet hallucineert, doch enkel dat zij negeert hallucinaties te hebben. Dit is een groot verschil. Het attest vermeldt verder ook andere zaken die van belang zijn voor het dossier:

“verzoekster heeft paranoïde reflexen die voortvloeien uit een algemeen gevoel van onzekerheid en kan hevig reageren in onbekende situaties. Dit diende meteen in link te worden gebracht met het bovenvermelde trauma en de angst om teruggevonden te worden door de Iraanse autoriteiten.”

“Daarnaast dient ook te worden opgemerkt dat verzoekster de wil uitspreekt om haar identiteit via documenten te bewijzen maar dat zij die niet heeft, aangezien zij Iran in een haast heeft moeten verlaten en de documenten die ze wel meehad aan de smokkelaar heeft moeten geven.

Zij wou zich tot de Iraanse ambassade in België richten maar deed het niet om haar asielprocedure niet in gevaar te brengen :

(...)”

Verzoekster benadrukt dat er stappen worden gezet om een psychologische behandeling te starten binnen het opvangcentrum.

Verzoekster geeft een algemene en theoretische uiteenzetting omtrent de bewijslast in en de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming.

Verzoekster vraagt in hoofdorde om de toekenning van de vluchtelingenstatus op grond van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) en het Vluchtelingenverdrag. Zij toetst haar situatie en haar problemen aan de bepalingen in deze artikelen. Daarbij wijst zij op de aangevoerde feiten en vrees. Tevens verwijt zij het CGVS dat hierover onvoldoende vragen werden gesteld. Verzoekster uitte een duidelijke angst voor de Iraanse regering tijdens het tweede gehoor.

Verder benadrukt zij dat zij een aantal elementen kon beschrijven tijdens het eerste gehoor, onder meer omtrent haar gedrag dat niet getolereerd werd.

“Tegenpartij heeft vast wel opgemerkt tijdens de verhoren dat verzoekster steeds opgetut is met veel schmink en sieraden en kleuren. Haar verklaringen houden dus stand.

Men merkt op dat verzoekster hier steeds coherent over is gebleven en zichzelf niet heeft tegengesproken.

De politieke overtuiging van verzoekster wordt niet uitdrukkelijk betwist door tegenpartij.”

Verzoekster herhaalt dat zij eveneens vervolging vreest omwille van haar religieuze overtuiging en haar behoren tot een religieuze minderheidsgroep. Ook haar geloofsstrekking wordt door verweerder niet betwist. Verzoekster kon de nodige uitleg verschaffen.

“Verschillende pagina's van het eerste verhoor worden hieraan besteed. Tegenpartij uit geen twijfels ten opzichte van het toebehoren tot deze religie.

Men merkt op dat verzoekster hier steeds coherent over is gebleven en zichzelf niet heeft tegengesproken.

Dit was inderdaad al duidelijk op de Dienst Vreemdelingenzaken:

(...)”

Verzoekster wijst op informatie over de situatie voor leden van haar geloof in Iran.

Daarnaast geeft verzoekster aan te behoren tot de sociale groep van de Iraanse vrouwen. Zij wijst op haar verklaringen en op informatie over de situatie voor vrouwen in Iran.

Voorts benadrukt verzoekster dat zij behoort tot de etnische Koerden, die in haar regio van herkomst duidelijk worden onderdrukt. Andermaal wijst zij op haar eerdere verklaringen en op informatie.

“Geen enkele van deze vervolgingsgronden wordt in de bestreden beslissing aangekaart. Het identiteitsprobleem wordt voorop gesteld zonder de vervolgingsgronden te analyseren en de eventuele psychologische gevolgen hiervan in balans te brengen met de houding van verzoekster.

Tegenpartij schendt haar onderzoeksplicht en het algemeen beginsel van voorzichtigheid; het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen).

Het dossier werd niet in zijn voltalligheid onderzocht en de tegenpartij is niet verder gegaan dan de constatacie van meerdere activiteiten.

Verzoekster vraagt een tweede kans om verhoord te worden en haar vervolgingsgronden te laten gelden, zodat deze zorgvuldig en minuties kunnen worden geanalyseerd.”

Verzoekster vraagt in ondergeschikte orde om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Zij wijst op de inhoud van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Tevens verwijst zij naar de artikelen 2 en 3 EVRM.

“Verzoekster is inderdaad Hazara, sjiïet en Afghaanse vluchteling, en vreest, zoals vele andere Afghanen, gedwongen te worden door de Iraanse autoriteiten om in Syrië te strijden tegen IS. Hierboven werd duidelijk gemaakt dat dit het lot is van vele Afghaanse vluchtelingen in Iran en dat dit ook zal overkomen aan verzoekster indien hij terug zou keren naar Iran.

(...)

Men merkt op dat tegenpartij noch overgaat tot een analyse van de algemene situatie in Iran of specifieker de regio van verzoekster, noch documenten hieromtrent toevoegt in het administratief dossier.

Verzoekster heeft nochtans verschillende gronden van vervolging aangegeven die haar kwetsbaarder maken dan een gewone burger van Iran en die haar potentieel een reëel risico tot schade laten lopen, in de zin van een algemene veiligheidssituatie.

Tegenpartij faalt opnieuw in haar onderzoeksplicht door hier zelfs geen observatie over te maken.”

Verzoekster vraagt in uiterst ondergeschikte orde om de vernietiging van de bestreden beslissing.

“Het CGVS heeft de afkomst en nationaliteit van verzoekster duidelijk eenzijdig geanalyseerd : de tegenpartij heeft maar enkele elementen uit het verhoor genomen om haar beslissing te motiveren die allemaal tegen de verzoekster spelen. Het CGVS heeft de andere positieve elementen uit het verhoor helemaal niet opgenomen in haar beslissing. De beslissing neemt dus niet alle elementen uit het verhoor op en is heel partiaal.

De tegenpartij had inderdaad veel meer precieze vragen moeten stellen aan verzoekster betreffende Afghanistan en had het profiel en de familiale context van verzoekster veel dieper moeten analyseren.

Verzoekster heeft ook HEEL weinig vragen gesteld betreffende de eigenlijke vrees van verzoekster. Zo merkt men dat de verschillende vervolgingsgronden van verzoekster eigenlijk niet betwist worden door tegenpartij maar dat deze nochtans niet in aanmerking komen in bestreden beslissing en niet in balans worden gezet bij het evalueren van de cognitieve, psychologische en sociale capaciteiten van verzoekster.

(...)

In dergelijke omstandigheden moet verzoekster opnieuw verhoord worden door de tegenpartij.”

2.2. Ter staving van haar betoog, voegt verzoekster een medisch voorschrift en twee medische attesten bij het verzoekschrift (bijlage 3).

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoekster duidt in het onderhavige verzoekschrift totaal niet om welke reden en op welke wijze zij artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en artikel 26 van het KB tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geschonden acht. Bijgevolg wordt de schending van deze bepalingen niet dienstig aangevoerd.

3.2. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het huidige beroep tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van de artikelen 2 en 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.4. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat, waar verzoekster aangeeft: *“Verzoekster is inderdaad Hazara, sjiïet en Afghaanse vluchteling, en vreest, zoals vele andere Afghanen, gedwongen te worden door de Iraanse autoriteiten om in Syrië te strijden tegen IS. Hierboven werd duidelijk gemaakt dat dit het lot is van vele Afghaanse vluchtelingen in Iran en dat dit ook zal overkomen aan verzoekster indien hij terug zou keren naar Iran.”*, alsmede waar zij stelt: *“De tegenpartij had inderdaad veel meer precieze vragen moeten stellen aan verzoekster betreffende Afghanistan (...)”*, niet kan worden ingezien hoe dit betoog *in casu* dienstig zou kunnen zijn. Verzoekster houdt immers voor een etnische Koerd uit Iran te zijn en zij formuleerde nooit eerder enige vrees ten aanzien van Afghanistan, Syrië of IS. Derhalve dient te worden besloten dat de voormelde passages in het verzoekschrift het gevolg zijn van onzorgvuldig knip- en plakwerk van de advocaat van verzoekster en worden deze passages in hetgeen volgt voor het overige buiten beschouwing gelaten.

3.5. Verzoekster stelt in het verzoekschrift in aanmerking te komen voor de toekenning van internationale bescherming. Van haar mag, als verzoekster om internationale bescherming, daarbij redelijkerwijze verwacht worden dat zij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over haar aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Zij dient alle nodige elementen ter staving van haar verzoek, zoals heden opgenomen in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij heeft de verplichting om haar volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over haar asielaanvraag en het is aan haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van verzoekster dat zij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van haar identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoekster om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over haar identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom zij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoekster een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Te dezen blijkt uit de verklaringen en stukken waarnaar met recht wordt verwezen in de bestreden beslissing genoegzaam dat verzoekster zich in België heeft bediend van meerdere uiteenlopende identiteiten en leeftijden. Daarnaast blijkt uit de terecht aangehaalde verklaringen en stukken in de bestreden beslissing dat verzoekster niet enkel uiteenlopende verklaringen aflegde en aflegt over haar naam en haar leeftijd, doch tevens over haar naaste familieleden en meer bepaald over haar echtgenoot, haar kinderen en haar broers en zussen.

Waar verzoekster al deze vaststellingen in het onderhavige verzoekschrift, net als eerder bij het CGVS, tracht toe te schrijven aan meerdere incidenten met de tolk, dient te worden opgemerkt dat zij dit hoegenaamd niet aantoonde of uitwerkte en dat dit, gelet op de veelheid en de aard van de voormelde discrepanties in haar verklaringen omtrent essentiële persoonskenmerken bezwaarlijk ernstig kan worden genomen. Verzoeksters eerdere verklaringen waren duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar zodat de heden beweerde, veelvuldige tolkenproblemen, niet kunnen worden aangenomen. Dit geldt nog des te meer nu verzoekster in het verzoekschrift uitdrukkelijk erkent in België (minstens) initieel een andere identiteit te hebben gehanteerd (p.3).

Daarenboven wijzigt verzoekster haar identiteit in het kader van onderhavige beroepsprocedure opnieuw. Waar zij bij het CGVS tijdens het eerste gehoor dat gedurende huidig verzoek om

internationale bescherming werd afgenomen op 5 juli 2017 omtrent haar voornaam nog duidelijk verklaarde: *"Mijn echte naam is Zarifa. Hier staat op dat ik Shirin heet, maar Shirin is fout. Ik ben Zarifa"*, ook nadien nog meermaals vasthield aan deze verklaring en – zij het onterecht – beweerde altijd te hebben verklaard Zarifa te heten (administratief dossier, derde asielaanvraag, eerste gehoor CGVS, p.3-4), stelt verzoekster in het voorliggende verzoekschrift immers dat Shirin toch haar werkelijke naam zou zijn (p.2-3).

Eveneens wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd als volgt:

"Daarnaast verklaarde u in het kader van uw huidige asielaanvraag dat u nooit elders in Europa asiel had aangevraagd en dat u België sinds 2005 niet meer had verlaten en hier had rondgezworven (CGVS I, 3de AA 'Shirin N. (...)', p. 13-14). Nochtans blijkt uit uw administratief dossier dat u sindsdien talloze malen met de asiel- en immigratie-instanties van verschillende Europese landen in contact bent gekomen, waarbij u telkenmale andere identiteitsgegevens hanteerde. Zo vroeg u op 23 april 2004 een eerste maal asiel aan in Luxemburg onder de naam 'Shamsi R.-N. (...)', geboren in 1957 in Kermanshah, Iran (zie administratief dossier document nr. 9, 'Fiche des données personnelles' van het 'Ministère de la Justice – Bureau d'accueil des demandeurs d'asile', d.d. 23.04.2004). Na verificatie door middel van een telefonisch contact door de Luxemburgse politie met uw zoon 'S.R. (...)' bleek dat u 'Daulat N. (...)' heette, dat uw zoon Shapur zich in Duitsland in een asielprocedure bevond en uw dochter Marjar in Zwitserland in een asielprocedure, en dat u zich zes maanden voordien eveneens in Zwitserland bevond (zie administratief dossier document nr. 8, 'Rapport no. 15/1202/04/AR van de Police Grand-Ducale – Service de police judiciaire – Section Police des Etrangers et des Jeux, d.d. 23.04.2004). Omwille van het feit dat u Luxemburg had verlaten en ondertussen reeds gekend was onder een andere identiteit bij de Oostenrijkse en Belgische autoriteiten, werd uw asielaanvraag in Luxemburg op 14 juli 2004 onontvankelijk verklaard. Bij de Oostenrijkse autoriteiten staat u bekend als 'Feresteh H. (...)' of 'Frasta H. (...)', geboren op 1 januari 1968 in Shahabadgharb, Iran. U verklaarde toen dat uw ouders respectievelijk 'Mohamad H. (...)' en 'Nasrin B. (...)' heetten (zie administratief dossier document nr. 7, Bundesasylamt, 'Standard form for requests for taking back', d.d. 7.07.2004). Bij de Duitse autoriteiten staat u onder niet minder dan 27 aliasen bekend, waaronder als 'Derifa N.G.A. (...)', geboren op 8 maart 1959 in Erbil, Irak en in het bezit van de Iraakse nationaliteit, als 'Dawlat B. (...)', geboren op 1 januari 1954 in Kermanshah, Iran en in het bezit van de Iraanse nationaliteit, en als 'Menur M.M. (...)', geboren op 1 januari 1938 in Serendij, Iran (zie administratief dossier documenten nr. 1, 4 en 6, Bundesamt f. danerk ausl. Fluecht, 'Einheitliches formular für wiederaufnahmegesuche', d.d. 19.07.2004; Bundespolizeiinspektion Kiel, 'Ersuchen um Einleitung Konsultationsverfahren nach Dublin II, d.d. 2.03.2009; brief van het Bundesamt für Migration und Flüchtlinge aan het Ministère de la Justice – Service des Etrangers, Luxembourg, d.d. 14.01.2013). Voor de Franse autoriteiten bent u dan weer 'Mahsele S.S.F. (...)', geboren op 30 september 1957 in Hamedan, Iran en in het bezit van de Iraanse nationaliteit. Uw vader en moeder heetten respectievelijk 'Asghar A. (...)' en 'Toba B. (...)', en u was getrouwd met een zekere 'Mirza S.S. (...)' met wie u drie kinderen genaamd Fatemeh, Zahra en Hosin had (zie administratief dossier document nr. 5, 'Préfecture de Police Paris – Centre de réception des demandeurs d'asile, d.d. 10.11.2004). Bij de Deense autoriteiten staat u gekend als 'Shams A. (...)', geboren op 13 juni 1977 en in het bezit van de Iraanse nationaliteit (zie administratief dossier document nr. 2, Dublinet DK, 'Standard form for requests for taking back', d.d. 12.08.2011). Voor de Noorse autoriteiten bent u dan weer 'Shanaz G.G. (...)', geboren op 24 juli 1972 in Sanandaj, Iran en in het bezit van de Iraanse nationaliteit (zie administratief dossier document nr. 3, Norwegian Directorate of Immigration, 'Standard form for requests for taking back', d.d. 03.03.2011)."

Verzoekster betwist de voormelde vaststellingen niet. Wel tracht zij deze te vergoelijken door te verwijzen naar haar ongeletterde profiel en haar analfabetisme. Verzoekster toont echter totaal niet aan dat zij dermate onderontwikkeld zou zijn of dat haar verstandelijke vermogens door haar verklaarde analfabetisme zodanig zouden zijn aangetast dat zij niet bij machte mocht worden geacht om gedegen verklaringen af te leggen over haar eigen identiteit, leeftijd, nationaliteit, herkomst, (naaste) familieleden, achtergrond en eerdere verzoeken om internationale bescherming. Zij brengt geen attest bij waaruit zulks blijkt. Daarenboven is het niet ernstig dat verzoekster in het verzoekschrift enerzijds laat uitschijnen dat zij zo laagbegaafd zou zijn dat zij niet in staat is om een correct beeld te schetsen van de voormelde, voor de beoordeling van haar asielaanvraag cruciale en elementaire basisgegevens omtrent haar persoon doch anderzijds meermaals benadrukt dat zij bij machte was om over andere elementen inzake haar vervolgingsvrees de nodige beschrijvingen te geven en duidelijke en coherente verklaringen af te leggen. Eveneens dient erop te worden gewezen dat, zo verzoekster ingevolge haar verklaarde analfabetisme niet bij machte was om correcte informatie te verschaffen over de voormelde, fundamentele elementen, van haar mocht worden verwacht dat zij dit steeds zou hebben gemeld wanneer zij hierover werd ondervraagd in plaats van zich jarenlang te bedienen van tientallen

uiteenlopende identiteiten en hieraan geboortedatums te koppelen die verspreid liggen over verschillende decennia.

Waar verzoekster beweert dat zij haar identiteit initieel en in België verhuide om verborgen te blijven voor het Iraanse regime, dient te worden opgemerkt dat dergelijke reden haar geenszins ontheft van de op haar rustende, reeds hoger omschreven medewerkingsplicht. Hoe dan ook biedt verzoekster met het voorgaande hoegenaamd geen uitleg voor het feit dat zij het nodig achtte om zich daarna zowel in België als elders in Europa nog te bedienen van een veelheid aan andere identiteiten.

Dat verzoeksters psychologische problemen haar ervan zouden hebben weerhouden om volwaardige verklaringen af te leggen over haar eigen identiteit, leeftijd, nationaliteit, herkomst, (naaste) familieleden, achtergrond en eerdere verzoeken om internationale bescherming, kan evenmin worden gevolgd. Vooreerst kan uit de neergelegde medische attesten, als bijlage bij de bijkomende nota van 28 maart 2018, als bijlage bij het verzoekschrift en zoals opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier geheel niet worden afgeleid dat verzoeksters psychische toestand van zulke aard zou zijn dat deze haar zou beletten om gedegen verklaringen af te leggen over haar essentiële persoonsgegevens. Verder dient te worden herhaald dat verzoekster in het verzoekschrift aangeeft dat zij diverse aspecten van haar relaas en haar vrees goed, duidelijk en op coherente wijze kon omschrijven. Het is niet ernstig om voor te houden dat zij wel bij machte was om over zulke aspecten volwaardige verklaringen af te leggen doch niet bij machte was om zulks te doen inzake voor haar persoon cruciale en fundamentele elementen. Eveneens kan worden herhaald dat, zo haar (psychische) toestand van dergelijke aard was dat deze haar ervan weerhield om gedegen verklaringen af te leggen over de voormelde, essentiële elementen, van haar mocht worden verwacht dat zij dit zou hebben gemeld in plaats van zichzelf decennialang een veelheid aan fictieve identiteiten, geboortedatums, familiale profielen en landen en regio's van nationaliteit en herkomst toe te dichten.

Het beweerde gebrek aan vertrouwen ten aanzien van elke buitenstaander en haar advocaat, vormt voor verzoeksters veelvuldige leugenachtige verklaringen evenmin een dienstige verklaring. Ook dit ontslaat verzoekster namelijk geheel niet van de hoger omschreven, op haar rustende medewerkingsplicht. Het feit dat iemand zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land teneinde er internationale bescherming te bekomen, is bovendien inherent aan het vertrouwen gesteld in de autoriteiten waaraan men de bescherming vraagt.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster gedurende haar verblijf in België en elders in Europa veelvuldig en frappant leugenachtige verklaringen heeft afgelegd omtrent haar identiteit, leeftijd, nationaliteit, herkomst, (naaste) familieleden, achtergrond en eerdere verzoeken om internationale bescherming en dat zij ter verschoning hiervan geen dienstige verklaringen aanreikt.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster op ernstige wijze heeft verzaakt op de op haar rustende medewerkingsplicht en dat zij moedwillig weigert klaarheid te scheppen over en het aldus onmogelijk maakt een duidelijk zicht te krijgen op haar werkelijke identiteit, nationaliteit, herkomst, familiale profiel, achtergrond, situatie en problemen.

Bijgevolg maakt verzoekster het onmogelijk om haar werkelijke nood aan bescherming in te schatten, is haar verwijzing naar de situatie (voor vrouwen die zich westers tooien, voor mensen met een bepaald politiek profiel, voor personen die behoren tot een religieuze minderheidsgroep, voor etnische Koerden en voor vrouwen) in Iran niet dienstig en kan zij met deze verwijzing geheel niet volstaan om in haar hoofde het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Verzoekster dient het bestaan van zulke nood *in concreto* aan te tonen en kan daarbij niet volstaan met een loutere verwijzing naar de situatie in een bepaald land of een bepaalde regio. Zij dient tevens een verband aan te tonen tussen deze situatie en haar persoon en blijft hier, gelet op het voorgaande, schromelijk in gebreke.

3.6. Waar verzoekster in een aanvullende nota van 28 maart 2018 nog twee getuigenissen bijbrengt van personen die beweren haar kinderen te zijn en die stellen dat de echte naam van hun moeder N. D. Zarifeh is geboren op 5 december 1947 stelt de Raad vooreerst vast dat uit niets blijkt dat deze personen effectief de bloedverwanten zijn van verzoekster waardoor elke bewijswaarde aan deze verklaringen wordt ontnomen. Verder oordeelt de Raad dat het louter opteren voor één van de massaal voorgehouden namen en geboortedata totaal geen afbreuk doet aan het desbetreffend in de bestreden beslissing vastgestelde. Tot slot wijst de Raad erop dat de naam van verzoekster die in voormelde getuigenissen wordt weergegeven niet dezelfde betreft als deze voorgehouden in haar verzoekschrift,

met name N. Shirin (p. 2). Onderhavige getuigenissen doen dan ook geen afbreuk aan de motieven van verwerende partij.

3.7. Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat verzoekster heeft voldaan aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.8. Verzoekster toont gelet op het voormelde evenmin aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.9. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf april tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT